

chybnost jisto, že konání další opětné dražby řádným a včasným složením nejvyššího podání docíleného při opětné dražbě bylo vyloučeno. Jest proto napadené usnesení předčasné, neboť i při konání další opětné dražby není vyloučeno, že by mohlo býti docíleno podání vyššího než při dražbě první, takže by pak vůbec schodku nebylo, nehledíc též k tomu, že i konání povolené další opětné dražby by mohlo býti odvráceno, složil-li by obmeškaly vydražitel po rozumu § 154 druhý odstavec ex. ř. před uplynutím lhůty k rekursu proti povolení opětné dražby k soudu zadržené splátky nejvyššího podání s úroky, pokud mají býti zaplacený složením v hotovosti. Nelze proto před tím, než bude s vyloučením jakékoliv pochybnosti zjištěno, že k další opětné dražbě již dojíti nemůže, schodek ve smyslu § 155 ex. ř. zjišťovati.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o to, kdy má býti určen schodek, o který jest nejvyšší podání, docílené při opětné dražbě podle § 154 ex. ř., menší než nejvyšší podání docílené při dražbě předchozí. Zákon o tom nemá výslovného ustanovení; ustanovuje jen, že exekuční soud jej má určit z úřadu; zejména neustanovuje, že by s určením jeho bylo sečkat, až nejvyšší podání docílené při opětné dražbě bude skutečně složeno a je jisto, že nedojde k další opětné dražbě. Z ustanovení § 154 ex. ř., že exekuční soud má schodek určit z úřadu lze dovodit, že se tak má státi bez zbytečného průtahy; zřejmým předpokladem ovšem jest, že příklep při opětné dražbě jest pravoplatný a nestane se bezpředmětný možným předražkem. Mínění rekursního soudu, že s určením schodku jest vždy sečkat, až jest nade vši pochybnost jisto, že konání další opětné dražby jest řádným a včasným složením nejvyššího podání docíleného při opětné dražbě vyloučeno, nemá oporu v zákoně. V souzeném případě dne 28. června 1933, kdy soud první stolice schodek určil, bylo udělení příklepu vydražiteli při opětné dražbě pravoplatné, a lhůta k předražku minula a dokonce nebyl ještě učiněn návrh na další opětnou dražbu. Určení schodku prvním soudem tedy nepřičilo se zákonu.

Čís. 13563.

Pracoval-li syn po řadu let na usedlosti rodičů, i sám i jeho manželka a děti, protože mu rodiče slibovali, že mu usedlost předají, nemůže z tohoto důvodu požadovati výbavu vyšší, než by mu podle zákona jinak příslušela. Ani četná rodina navrhovatele nemůže býti důvodem ke zvýšení výbavy.

Rozsah nároku na výbavu se posuzuje podle poměrů v čase, kdy sňatek byl uzavřen, způsobilost osoby výbavou povinné poskytnouti výbavu takto vyměřenou, podle doby, kdy se žádá výbava.

(Rozh. ze dne 24. května 1934, R I 441/34.)

Soud první stolice uložil navrhovatelovým rodičům, aby zaplatili navrhovateli výpravu 22.000 Kč. Rekursní soud vyhověl

rekursu rodičů potud, že jim uložil zaplatiti navrhovateli výpravu jen 10.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu navrhovatelovu.

D ů v o d y:

Stěžovatel se domáhá v nesporném řízení určení výbavy, kterou mu podle § 1231 obč. zák. jsou rodiče povinni dáti. Hledíc k zákonným předpisům (§§ 1220 až 1222 obč. zák.) nelze při určení výbavy bráti v úvahu skutečnosti, jež stěžovatel k odůvodnění svého nároku uvádí, které však s touto věcí nemají nic společného. Pracoval-li navrhovatel po řadu let na usedlosti rodičů i on sám i jeho manželka a děti, protože prý mu rodiče slibovali, že mu usedlost předají, nemůže z tohoto důvodu požadovati výbavu vyšší než podle zákona by mu jinak příslušela, neboť tu šlo by snad o odměnu za práci, ne však o výbavu. Ani četná rodina stěžovatelova (osm dětí) nemůže býti důvodem ke zvýšení výbavy. Pro výměru výbavy nemůže býti rozhodující ani to, že matka prohlásila, že chce dáti 15.000 Kč až usedlost prodá. Otec stěžovatelův zase prohlásil, že vyplatí mu podíl ze statku 10.000 Kč, ovšem až je bude mít. K tomu se připomíná, že rozsah nároků na věno (výbavu) se posuzuje podle poměrů v čase, kdy sňatek byl uzavřen a jen způsobilost osoby věnem povinné, poskytnouti věno takto vyměřené, podle doby, kdy se žádá věno (viz rozh. n. s. čís. 1168, 11.413 sb. n. s.).

Čís. 13564.

Prokurista vykonává zaměstnání ve smyslu zákona ze dne 13. března 1928, čís. 39 sb. z. a n. Lhostejno, že činnost prokuristy tuzemské firmy jest obmezena na vedení prodeje v cizině.

(Rozh. ze dne 24. května 1934, R I 458/34.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d vrátil akciové společnosti opověď k doplnění, by bylo vykázáno, že nový prokurista Robert B. a) buď jest československým státním občanem (výkaz osvědčením dle vyhl. min. čís. sb. 225/1926 a výnos min. sprav. z 28. prosince 1926, čís. 54.907 Sděl. 2/27 Věst. min. sprav.), b) anebo, že má státní povolení pokud se týče potvrzení (osvědčení) podle § 2 pokud se týče §§ 3, 5 a 8 zák. čís. sb. 39/1928. R e k u r s n í s o u d usnesení to potvrdil. D ů v o d y: Požadavek napadeného usnesení jest oprávněn, neboť ve smyslu zákona ze dne 13. března 1928 čís. 39 sb. z. a n. o ochraně domácího trhu práce přísluší politickému úřadu druhé stolice rozhodnutí o tom, zda povolení k zaměstnání cizince uděleno býti má čili nic. Poněvadž Robert B. má býti zapsán jako kolektivní prokurista u firmy, jest zapotřebí žádaného výkazu o státním občanství jeho a potvrzení podle § 2 cit. zák. pokud se týče §§ 3, 5, 8 téhož zákona, byť i bydlél ve Vídni.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu

a t o

ze správných v podstatě důvodů napadeného usnesení, k nimž se vzhledem k vývodům dovolacího rekursu ještě dodává: Jest nerozhodné, že